

Arrest

nr. 309 228 van 3 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VANDERHAEGEN loco advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 10 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: verweerder of het CGVS) op 14 juni 2023.

Op 26 juni 2023 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U hebt de Pashtun etniciteit en bent een moslim van de soennitische strekking. U bent afkomstig uit M. K. (B.), een dorp gelegen in het Khwajaghar district van de provincie Takhar. Hier woonde u tot aan uw vertrek samen met uw vader G. A., uw moeder R., uw broers en zussen.

Uw paternale oom had vijf zonen, van wie er drie bij de taliban waren, met name: M. W., M. D. en A. De ander twee, S. en A. genaamd, waren boeren. Het huis van uw paternale oom ligt naast uw eigen huis. Uw broer A. diende in het leger. Na twee jaar in dienst achterhaalden uw neven zijn betrekking en verzochten ze hem, via uw vader, om zijn werkzaamheden te staken. Uw broer weigerde. In 2018 overleed uw broer tijdens de dienst in een gevecht met de taliban. Drie jaar na de dood van uw broer werd de gastenkamer van het huis van uw paternale oom gebombardeerd door een overheidsvliegtuig. Op dit ogenblik verbleven uw paternale neven M. D. en A. samen met andere talibanleden in dit huis. A. kwam samen met dertien andere talibs om het leven bij deze bombardementen. Uw vader werd hiervan beschuldigd. Hij zou de voormalige Afghaanse overheid geïnformeerd hebben over de bijeenkomst die daar plaatsvond. De taliban namen uw vader mee en hij werd gedurende anderhalve maand vastgehouden om een bekentenis af te dwingen. Na die periode werd uw vader vrijgelaten door tussenkomst van de dorpelingen. Vijf dagen na zijn vrijlating stierf hij echter aan zijn verwondingen. Na de dood van uw vader verhuisde u samen met de rest van het gezin naar het huis van uw maternale oom in Q., een dorp gelegen in het Khwajaghar district van de provincie Takhar. Begeleid door uw maternale oom diende u een klacht in tegen uw neven voor de moord op uw vader bij de districtsgouverneur. Vijf dagen later arresteerde de veiligheidscommandant van het district uw neven S. en A. in de bazaar. Hierna ontving u een dreigbrief, via de dorpsoudste. Hierin stond dat u uw klacht moest intrekken opdat S. en A. in vrijheid werden gesteld. U negeerde de dreigbrief. Vijf dagen later kwamen uw neven M. W. en M. D. vergezeld van vijf à zes andere talibs naar het huis van uw maternale oom. U kon net op tijd naar het huis van de burens vluchten waardoor ze u daar niet konden aantreffen. Ze dreigden u te vermoorden indien ze u vonden. De volgende dag verliet u Afghanistan. U verliet Afghanistan omstreeks maart 2021. U reisde via Pakistan Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Duistland naar België waar u op 10 maart 2022 aankwam. Dezelfde dag diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. Na uw vertrek vroegen uw paternale neven wederom naar u opdat u uw klacht zou intrekken en hun broers zouden vrijkomen. Zes à acht maanden na uw vertrek bezocht uw moeder jullie huis in Mehman Khani. Zij werd echter de toegang ontzegd, het huis bleek ingepalmd te zijn door uw paternale neven. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u uw paternale neven die bij de taliban waren aan de voormalige Afghaanse overheid aangaf en hun broers liet arresteren. U weigerde in te gaan op hun vraag uw klacht in te trekken. Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud de volgende kopiën neer: een dreigbrief van de taliban aan u gericht, de ANA badge, Kabulbankkaart en taskara van uw broer A., uw eigen taskara en de taskara van uw vader. Verder maakt u ook uw originele arbeidsovereenkomst in België over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etniciteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 29 maart 2022, stelt dat u bij het uitvoeren van uw medisch onderzoek op datum van 21 maart 2022 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, vermoedelijk 23,43 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar.

Dat u zich aanmeldde bij aankomst in België als niet-begeleide minderjarige en op 10 maart 2022, 16 jaar oud zou zijn geweest, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u uw paternale neven bij de voormalige Afghaanse overheid aangaf waarna twee neven gearresteerd werden. Incoherenties en onwaarschijnlijkheden in uw relaas maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban onaannemelijk zijn.

U beweert dat uw paternale oom vijf zonen had van wie er drie, met name M. W., M. D. en A., bij de taliban waren. Volgens u hadden de taliban de controle over uw dorp Mehman Khani (Barakzai).

Gevraagd wat uw neven precies voor de taliban deden, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p. 8). Uw verklaringen over de activiteiten van uw paternale neven bij de taliban zijn weinig doorleefd. U zegt: "Ik weet niet wat ze voor de taliban deden. Ik heb geen idee over hun activiteiten. Ze vochten tegen de overheid." Verder kan u ook niet vertellen hoe uw neven bij de taliban terechtkwamen, noch wie hun commandant was (CGVS p. 9). U beweert dat uw paternale neven op heden nog actief zijn bij de taliban maar heeft geen idee wat zij momenteel doen (CGVS p. 19) noch waar zij vandaag actief zijn of zich ophouden (CGVS p. 9). Dat u dergelijke vage verklaringen aflegt over uw vervolgers doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder verklaart u dat u geen contact had met uw neven (CGVS p. 10). Dit is wel erg eigenaardig daar zij uw burens waren. U geeft immers aan dat het huis van uw paternale oom in Mehman Khani dorp naast uw huis lag (CGVS p. 10) en uw paternale neven die bij de taliban waren daar geregeld verbleven (CGVS p. 16). Voorts stelt u dat uw jongere neven bij u over de vloer kwamen (CGVS p. 18). Dit is weinig in overeenstemming te brengen met de situatie die u schetst. Van een echte contactbreuk kan bijgevolg geen sprake zijn geweest.

Voorts oppert u dat uw broer A. sinds 2015, voor een periode van twee à drie jaar (CGVS p. 8) als soldaat in het nationale leger diende (CGVS p. 7).

Vooreerst blijkt uw kennis inzake de functie en werkzaamheden van uw broer zeer summier waardoor de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees in het gedrang komt. Immers, uw vrees is onlosmakelijk verbonden aan het profiel en de werkzaamheden van uw broer. U weet enkel te vertellen dat uw broer een gewone soldaat was gestationeerd in Laghman, Alishang, Dawlatshah. Gevraagd wat uw broer in leger deed, blijft u het antwoord schuldig. U kan zijn taken niet benoemen, noch vertellen hoe uw broer in het leger terecht kwam. Ook over de opleiding die uw broer zou hebben gevolgd, kan u maar weinig details verschaffen. U vertelt enkel dat hij gedurende 3 maanden een opleiding in Kabul volgde (CGVS p. 11). Gezien u verklaart dat hij minstens twee jaar als soldaat werkte kan van u redelijkerwijs worden verwacht beter op de hoogte te zijn van zijn activiteiten bij het leger (CGVS p. 10). Temeer gezien deze tewerkstelling rechtstreeks verband houdt met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

U geeft aan dat uw paternale neven op de hoogte waren van de job van uw broer bij het leger. Zij wisten dit omdat jullie kleine broertjes samspeelden in uw huis (CGVS p. 12). Gezien uw neven lid van de taliban waren is het merkwaardig dat uw familie niet omzichtiger omsprong met deze gevoelige informatie en uw kleine broertjes op de hoogte waren van de betrekking van uw broer A. U verklaart dat uw broer A. in 2018 overleed tijdens de dienst (CGVS p. 7). U bent echter zeer vaag in uw beschrijving over de dood van uw broer, waardoor u niet overtuigt van de omstandigheden van diens overlijden. Zo beweert u dat hij om het leven kwam op het werk tijdens een gevecht met de taliban maar kan u daar nauwelijks details over geven (CGVS, p. 15). De beschrijving die u geeft is allerm minst doorleefd en gedetailleerd te noemen.

Voorts legt u ter staving van het vroegere profiel van uw broer bij het leger enkel een kopie van een legerbadge en een kopie van een Kabul bankkaart neer. Gevraagd waar de originele badge van uw broer is, zegt u dat deze zich thuis in Afghanistan bevindt. Op de vraag hoe u aan een kopie van de badge bent gekomen antwoordt u dat uw maternale oom een kopie van de badge van uw broer doorstuurde via WhatsApp (CGVS p. 11). Gezien u geen andere werkdocumenten van uw broer kan voorleggen is het wel zeer onwaarschijnlijk dat u die badge en bankkaart had liggen maar geen andere documenten. Uw verklaring weet niet te overtuigen. Ook legt u geen foto's van uw broer voor. Het CGVS heeft verder ernstige bedenkingen bij de vermeende verwantschap tussen u en de persoon van wie u beweert dat hij uw broer is en van wie de legerbadge en foto's zouden zijn. Temeer aangezien u geen enkel document neerlegt die de band of verwantschap aantoont tussen u en de persoon van wie u beweert dat hij uw broer is. U kan geen foto's van u en uw broer samen voorleggen, noch andere documenten die uw familiale band zouden kunnen aantonen.

Dit alles doet weinig geloof hechten aan het werk van uw broer en de omstandigheden van diens overlijden, nochtans een essentieel element in uw vluchtrelaas. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de tewerkstelling en dood van uw broer toont u de problematische situatie waarin uw vader zich volgens uw verklaringen bevond omwille van de betrekking van uw broer niet aan. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat zelfs in de hypothese dat uw broer daadwerkelijk bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten werkzaam was, quod non, het loutere feit dat u beweert een familielid te zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u dit a priori niet eens aannemelijk maakt, onvoldoende is om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken, zoals blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>). Ook maakte u de hieraan

gelinkte vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw familie niet aannemelijk. Toen uw neven de job van uw broer achterhaalden, gelastten zij hem om zijn werkzaamheden te staken. Uw vader werd om deze reden meermaals benaderd door hen. Uw broer weigerde echter hierop in te gaan (CGVS p. 7.) In dit verband is het vreemd dat uw neven geen gevolg gaven aan hun eerder geuite bedreiging. De weigering van uw broer bleef zonder gevolg (CGVS p. 15).

Uiteindelijk verliet u het land naar aanleiding van een ander incident. Drie jaar later, in 2021, werd het gastenverblijf van het huis van uw paternale oom gebombardeerd door een overheidsvliegtuig terwijl daar een bijeenkomst van de taliban plaatsvond. Uw paternale neef A. en 13 andere talibanleden kwamen hierbij om het leven. Verschillende andere talibs geraakten hierbij gewond (CGVS p. 16). De door u geschetste gang van zaken weet niet te overtuigen omwille van het volgende: ten eerste is uw kennis aangaande dit incident ronduit gebrekkig te noemen. Zo bent u niet in staat te duiden door wie het bombardement precies werd uitgevoerd, noch

hoe de overheid in kennis gesteld werd van het plaatsvinden en de locatie van deze bijeenkomst. U haalt aan dat iemand de overheid hierover informeerde maar kan niet zeggen wie (CGVS p. 16). De plek die gebombardeerd zou zijn bevond zich op 80 meter van uw eigen huis (CGVS p. 10). Gezien de nabijheid zou deze gebeurtenis een behoorlijk diepe indruk moeten hebben achtergelaten. Bijgevolg kan worden verwacht dat u hier gedetailleerd en doorleefd over kan vertellen. Hetgeen u niet in slaagt.

Ten tweede beweert u dat er op het ogenblik van het bombardement 18 mensen in het huis van uw paternale oom aanwezig waren en dat zij allemaal leden van de taliban waren. U zegt enerzijds dat daar een bijeenkomst van taliban plaatsvond en stelt anderzijds dat zij aan het slapen waren toen de aanval plaatsvond (CGVS p. 16).

U beweert dat 13 talibanleden stierven tijdens dit bombardement maar weet dit niet met zekerheid te zeggen (CGVS p. 17). De vaststelling dat u niet in staat bent coherente en omstandige verklaringen af te leggen over dit incident maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit element in uw asielrelaas.

U oppert dat uw vader beschuldigd werd voor het plaatsvinden van dit bombardement. Hij zou informatie over de bijeenkomst en locatie hebben doorgespeeld aan de overheid (CGVS p. 7). Gevraagd om welke reden uw vader als schuldige werd aangewezen, zegt u: "omdat hij de buurman was en omdat zijn zoon bij het leger zat (CGVS p. 17)." Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw broer A. van wie u beweert dat hij in het leger diende, volgens uw verklaringen al drie jaar overleden was op het ogenblik van dit bombardement. Hoe uw vader in voorkomend geval nog steeds een connectie met de overheid had maakt u bijgevolg niet duidelijk (CGVS p. 16).

U stelt dat uw vader gedurende 1,5 maanden werd vastgehouden om een bekentenis af te dwingen. Met behulp van de dorpelingen werd hij vrijgelaten. Vijf dagen later overleed hij echter aan zijn verwondingen (CGVS p. 7 en 17). Waar u nog verwijst naar het incident waarbij uw vader werd meegenomen, merkt het CGVS op dat uw verklaringen wederom lacunair zijn en u niet in staat blijkt te zijn het CGVS hierover de minste concrete informatie te voorzien, waardoor u niet kan overtuigen dat dit daadwerkelijk plaatsvond. Zo kan u niet zeggen waar uw vader naartoe werd gebracht (CGVS p. 17). Uw vader werd vrijgelaten na tussenkomst van de dorpelingen (CGVS p. 18). Het is erg onwaarschijnlijk dat een gewelddadige actor als de taliban zich zou schikken naar de wensen van de dorpelingen indien zij het daadwerkelijk op uw familie gemunt hadden. Dat taliban het verzoek van de dorpsouderen zouden inwilligen en uw vader zouden vrijlaten zonder uw locatie te kennen, wat toch de bedoeling was van deze ontvoering, kan niet overtuigen.

Vijf dagen na de dood van uw vader verhuisde uw familie naar het huis van uw maternale oom W J in Qeshlaq (CGVS p. 6 en 18). Terzelfdertijd diende u samen met uw maternale oom een klacht in tegen uw neven bij de overheid (CGVS p. 19). Hierdoor werden uw neven Sn en Ay. gearresteerd (CGVS p. 8) door de veiligheidscommandant van het district, Kor Rahmatullah genaamd (CGVS p. 19). Deze neven waren niet bij de taliban maar boeren. Gevraagd om welke reden zij gearresteerd werden en niet hun broers die bij de taliban waren, stelt u dat u hun namen ook opgaf omdat u wilde dat de volledige familie gestraft zou worden voor het onrecht dat uw vader was aangedaan (CGVS p. 19). Gevraagd hoe deze neven betrokken waren bij de dood van uw vader verwijst u louter naar hun aanwezigheid. Ze zouden de taliban geholpen hebben door voedsel te bereiden.

Het voorgaande kan bezwaarlijk als medeplichtigheid aan de dood van uw vader worden aanzien (CGVS p. 19). Dat de voormalige Afghaanse overheid op dermate amateuristische wijze tewerk zou gaan, door deze personen op uw verzoek, zonder onderzoek, op te sluiten, overtuigt allerminst. Verzocht om te verduidelijken waarom uw neven die bij de taliban waren, niet werden gearresteerd, werpt u op dat zij wapens hadden en overdag niet naar die plaats konden komen (CGVS p. 19). U ontwijkt de vraag, een bevredigend antwoord blijft uit.

Nadat uw neven werden gearresteerd werd een dreigbrief aan u bezorgd waarin ze u opdroegen uw klacht in te trekken, zo u dit niet deed, wachtte u hetzelfde lot als uw vader (CGVS p. 8). Het hoeft weinig betoog dat dit andermaal een weinig doeltreffende zet bleek van de taliban aangezien ze u door een brief te bezorgen in wezen de kans gaven te vluchten. Los hiervan kan redelijkerwijs verwacht worden dat de taliban, indien ze u daadwerkelijk in het vizier hadden, en klaarblijkelijk wisten wonen, daadwerkelijk uiting zouden geven aan hun eerder geuite bedreiging door langs te gaan bij uw maternale oom in plaats van een dergelijke lakse houding aan te nemen. Opnieuw kan deze door u geschilderde gang van zaken niet overtuigen. U beweert dat deze brief door de dorpsoudste aan uw oom in de bazaar werd gegeven. Gevraagd om welke reden de

dorpsoudste als tussenpersoon fungeerde, geeft u aan dat uw neven niet konden komen naar de plaats waar uw maternale oom leefde aangezien de overheid daar aanwezig was (CGVS p. 20). Echter is het eigenaardig dat uw neven niet tot bij het huis van uw maternale konden komen om de dreigbrief te bezorgen door de aanwezigheid van de overheid, maar daar vijf dagen later wel konden langskomen op zoek naar u. Wat er in tussentijd veranderde maakt u niet duidelijk. Hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat ze 's nachts kwamen. U kan hier dan ook geen aannemelijke verklaring voor geven (CGVS p. 22).

Vijf dagen later kwamen uw neven, samen met vijf à zes andere talibanleden, naar het huis van uw maternale oom op zoek naar u (CGVS p. 21). Door toedoen van uw moeder kon u tijdig naar het huis van de buren vluchten (CGVS p. 9). De volgende dag verliet u het land. Wederom weten uw verklaringen dienaangaande niet te overtuigen.

Vooreerst wordt uw vrees jegens uw paternale neven ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat u nog 10 dagen zonder problemen in het huis van uw maternale oom kon verblijven. Indien u daadwerkelijk een doelwit vormde rijst de vraag waarom uw neven geen gevolg gaf aan hun eerder geuite bedreiging en u, in die periode, niet kwamen opzoeken. Temeer gezien het feit dat ze u klaarblijkelijk wisten wonen. Dit hele gebeuren door u geschetst vertoont echter een bijzonder weinig aannemelijk karakter. De vaststelling dringt zich immers van in den beginne op dat indien uw paternale neven u werkelijk in het vizier zouden hebben, zij in wezen al geruime tijd alle kansen toe zouden hebben gehad om u te komen zoeken. U bent derhalve geenszins in staat uw vrees jegens uw paternale neven op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen.

Er kunnen nog volgende bedenkingen met betrekking tot de huidige situatie van uw familie in Afghanistan worden gemaakt. Uw familie heeft geen problemen meer ondervonden met uw paternale neven na uw vertrek.

Uw paternale neven kwamen daar nooit meer langs (CGVS p. 22). Nochtans woont uw familie nog steeds op hetzelfde adres bij uw maternale oom (CGVS, p. 6). Uw neven weten dus waar uw familie woont doch laat hen verder met rust. Gezien hun broers door u toedoen door de voormalige Afghaanse overheid werden gearresteerd kan redelijkerwijs worden verwacht dat laatstgenoemden uw familie zouden blijven lastiggevallen indien u daadwerkelijk een doelwit van de taliban zou vormen. Temeer uw moeder en maternale oom weigerden informatie te lossen over uw locatie (CGVS p. 7) en uw maternale oom betrokken was bij de aangifte van uw neven (CGVS p. 18) Dat uw paternale neven die bij de taliban waren uw familie voor het overige ongemoeid lieten, alsook genoeg namen met het uitblijven van een antwoord inzake uw locatie en de weigering van hun verzoek, klemt opnieuw met uw ingeroepen vrees. Dit alles relativeert sterk de ernst van de door u aangebrachte situatie.

Uw familie heeft, volgens u, geen contact meer met uw paternale neven maar toch weet u met zekerheid te stellen dat zij op heden nog steeds actief zijn bij de taliban (CGVS p. 22). Hiermee geconfronteerd beweert u dat uw maternale oom uw neven soms in het district of de bazaar ziet. In dit verband is het eigenaardig dat u geen idee hebt welke functie uw neven momenteel uitoefenen noch waar zij op heden actief zijn (CGVS p. 23). Het CGVS volhardt dat er van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Het CGVS wijst er hierbij ten overvloede op dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat u regelmatig contact heeft met uw familie, en dat u, met het zetten van de nodige stappen, deze informatie wel degelijk kon verwerven (CGVS p. 14). Uw laakbare houding doet derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen moeilijkheden.

Frappant genoeg weet u niets een te vertellen wat er met uw gearresteerde neven gebeurde. U zegt: "dat weet ik niet of ze nog steeds in het gevang zijn of niet. De overheid werd overgenomen, de taliban nam over (CGVS p. 23)." Terzelfdertijd verklaart u nog steeds in contact met uw familie in Afghanistan. Zo spreekt u hen om de 15 dagen (CGVS, p. 14). U werd dus meermaals in de gelegenheid gesteld om hierover informatie in te winnen. Uw onwetendheid omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek en uw klaarblijkelijke desinteresse hierin, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas. Gezien deze feiten rechtstreeks verband houden met uw terugkeervrees wordt u geacht hiervan op de hoogte te zijn, minstens hiernaar te informeren.

Uw advocaat werpt eveneens op dat bij Afghaanse dossier rekening dient gehouden te worden met verwestering en verwoordt dit als volgt: "Ten tweede wil ik iets opwerpen over verwestering. Dit is belangrijk voor Afghaanse dossiers. Meneer haalde dit zelf niet aan omdat hij gefocust was op de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek. Ik verwijs hiervoor naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting ("RVV). De RVV oordeelde dat verwestering een oordeel kan spelen in de beoordeling van het risico voor terugkeer naar Afghanistan (CGVS p. 24)." Uit de beschikbare landeninformatie EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit deze informatie blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Zelf haalt u een dergelijke vrees ook niet aan, wat ook een tegenindicatie betreft. Dit betreft dan ook een blote bewering van

uw advocaat. Wanneer u gevraagd wordt of u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou ondervinden omwille van uw verblijf in Europa met de taliban, is uw antwoord bovendien negatief (CGVS p. 24).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. Uw originele arbeidsovereenkomst in België vormt immers geen bewijs van uw ingeroepen vrees. Evenmin concretiseert u hoe deze tewerkstelling een bewijs kan zijn van uw (gepercipieerde) verwestering of hoe dit voor u problemen zou opleveren bij terugkeer. De kopie van uw taskara evenals de kopieën van de taskara's van uw broer A. en uw vader vormen hoogstens een indicatie van uw identiteit dewelke heden niet ter discussie wordt gebracht door het CGVS. Ook de andere documenten die u voorlegt met name een kopie van de dreigbrief van de taliban, een kopie van de legerbadge en bankkaart van uw broer A kunnen geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling. Er moet hierbij immers worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Inzake de dreigbrief kan nog worden vermeld dat dergelijke handgeschreven brief door eender wie kan zijn opgesteld en dat de authenticiteit niet is gegarandeerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance:

Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen:

(i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EA

SO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EA_SO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald.

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie.

De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met

een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of

organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Stukken die reeds voorlagen op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij verweerder, die door verweerder geïnventariseerd worden als volgt:

- 1) Dreigbrief taliban
- 2) Badge ANA broer vz A.
- 3) Bankkaart broer vz A.
- 4) Taskara broer vz A.
- 5) Taskara vader vz.
- 6) Taskara vz.
- 7) Arbeidsovereenkomst België

2.2. Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (4) EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (5) EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (6) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio-Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3. Verzoeker legt een aanvullende nota neer waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen, worden voorgelegd:

- attestation de bonne conduite van een sociaal assistente van het opvangcentrum
- aanbevelingsbrief bij "(...) VZW" waarin onder meer wordt gesteld dat verzoeker deelneemt aan activiteiten bij die VZW als vrijwilliger en zijn hardwerkende natuur en attitude bevestigd worden
- info over "(...)", de organisatie bezoekt enerzijds asielcentra met "film screenings", ze doen ook aan "home screenings" waarbij bij privépersonen films worden getoond in de huiskamer samen met nieuwkomers en eten samen, ze organiseren ook "cultural venues and cinemas" (met debatavonden). De organisatie wil bruggen bouwen tussen mensen met verschillende achtergronden
- foto van een activiteit waarbij deelnemers accessoires mochten kiezen om een muziekinstrument mee te bouwen
- enkele foto's van verzoeker in het uitgaansleven
- interimcontracten als "magazijnier" en "algemene arbeider"

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4. Samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de

Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Het verzochtschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert ook een beoordelingsfout aan.

Verzoeker gaat eerst in op het voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie en stelt vast dat onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing met alle relevante feiten en landeninformatie en dat de commissaris-generaal op geen enkele manier heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Hij wijst erop dat de officiële UNHCR-aanbeveling van februari 2022 nog steeds actueel en ongewijzigd is en dat volgens het UNHCR het in veel gevallen wel mogelijk is om een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen maar niet het omgekeerde. UNHCR benadrukt dat de situatie in Afghanistan sinds de overname door de taliban in grote mate gekenmerkt wordt door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtsstaat. De commissaris-generaal volgt het advies van het UNHCR nog steeds niet om zich zorgvuldig en voorzichtig op te stellen in de beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken omdat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan. Verweerder meent dat er toch voldoende informatie beschikbaar is. Dit acht verzoeker niet in overeenstemming met de zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht die rust op verweerder.

Wat de beoordeling van zijn vluchtrelaas betreft volhardt verzoeker in zijn verklaringen en stelt dat verweerder zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft beoordeeld en onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf. Verder heeft verweerder evenmin voldoende rekening gehouden met de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit waarbinnen het leven van verzoeker zich afspeelde. Er zijn standaarden, verwachtingspatronen, onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken kunnen verklaard of begrepen worden.

Inzake het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering houdt verzoeker vooreerst een uitvoerig betoog over de rechtspraak van de Raad en de criteria die worden gehanteerd om (toegeschreven) verwestering te beoordelen en stelt dat deze criteria gecombineerd en cumulatief moeten onderzocht worden. Hij stelt dat indien men kan vaststellen dat verzoeker in deze context een vorm van verdraagzaamheid ontdekt, die hij kan verwachten van de samenleving en al haar leden ten aanzien van hemzelf, maar waarvan hij tegelijkertijd moet aanvaarden dat dezelfde samenleving eenzelfde vorm van verdraagzaamheid ook van hem verwacht en dat hij deze verdraagzaamheid dus ook schuldig is ten aanzien van andere personen die andere keuzes maken, dan moet er worden besloten dat hij zich een dergelijke kernwaarde heeft eigengemaakt. Hij wijst erop dat rekening moet worden gehouden met het repressieve beleid van de taliban en zijn afkomst uit een ruraal erg conservatief bergdorp en dat hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe meer afstand men heeft genomen van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het in de regel is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of te wijzigen en hoe waarschijnlijker het is dat men als verwesterd beschouwd zal worden. Verder gaat verzoeker in op het feit dat verweerder zich uitsluitend baseert op landeninformatie van de EUAA, terwijl hij uitvoerig citeert uit de "Nansen-note 3-22". Hij stuurt erop aan dat de Raad op basis van de analyse van Nansen de beslissing zou vernietigen om verweerder te verzoeken de lacunes in haar analyse van de landeninformatie op te vullen. Volgens verzoeker blijkt uit de analyse dat voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan aangenomen worden. Opnieuw herhaalt verzoeker dat er geen of onvoldoende informatie beschikbaar en toegankelijk is in het licht van de huidige omstandigheden om een zorgvuldig en volledig onderzoek te kunnen voeren. De informatie is te oud en sedert de machtsovername zijn er nauwelijks of geen Afghanen gedwongen teruggekeerd uit Europa of andere westerse landen. Verzoeker stelt dat er zich nog vele vragen blijven stellen om het risico in geval van terugkeer op zorgvuldige wijze te kunnen inschatten en maakt er een opsomming van. In een ander onderdeel van het middel gaat verzoeker dan uitgebreid in op de historische informatie die volgens hem wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, waarbij hij ingaat op oudere informatie, waaronder de analyse van F. Stahlmann, de Country Guidance Note van EUAA van april 2022, een rapport van OSAR van 26 maart 2021, met update van juni 2021. Volgens verzoeker blijkt uit de oude maar betrouwbare objectieve landeninformatie dat een terugkeerder uit het westen een gegronde vervolgingsvrees heeft of minstens een reëel risico op ernstige schade. In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de huidige beperkt beschikbare informatie, die volgens hem wederom wijst op een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade.

Toegepast op verzoeker argumenteert hij dat er verschillende elementen van belang zijn en een rol spelen bij de beoordeling van de capaciteiten van verzoeker om zich aan de regels van de taliban te onderwerpen en het spel te spelen zonder hierbij op te vallen.

Verzoeker wijst daarbij op zijn jonge leeftijd, hij stelt dat hij op 22-jarige leeftijd Afghanistan verliet en meer dan twee jaar geleden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waardoor hij geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij en jarenlang in aanraking is gekomen met verschillende culturen en gebruiken. Verder stipt verzoeker aan dat hij Afghanistan heeft verlaten voor de machtsovername door de taliban, waardoor hij de huidige situatie in Afghanistan nooit heeft meegemaakt en hij bijgevolg niet de mogelijkheid heeft om "het spel te spelen", aangezien hij geen weet heeft van de lokale codes. Doorheen de jaren is zijn band met de Belgische en westerse waarden sterk gegroeid, in tegenstelling tot de band met de Afghaanse waarden en tradities, des te meer nu hij afkomstig is uit plattelandsgebied.

Reeds tijdens het gehoor bij verweerder haalde de raadsvrouw het risico op verwestering aan met het oog op het stellen van vragen door verweerder dienaangaande, aangezien verzoeker niet zelf spontaan aan verwestering dacht. Volgens verzoeker stelde verweerder hier maar een vraag over, namelijk of verzoeker iets vreest omwille van zijn verblijf in Europa. Hij acht dit geen duidelijke vraag en kon niet weten wat verweerder met die vraag bedoelde, gezien de abstracte aard van het onderwerp. Volgens verzoeker had verweerder bijkomende vragen moeten stellen om te peilen naar de integratie en de manier waarop hij doorheen de jaren buiten Afghanistan veranderd is. Door die vragen niet te stellen, meent verzoeker dat verweerder niet aan zijn zorgvuldigheidsplicht en samenwerkingsplicht heeft voldaan. Verzoeker vervolgt dat hij zich niet zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd en kan zich niet vinden in de autoritaire houding van de taliban waardoor hij meteen als verwesterd zal worden beschouwd.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn werk, dat hij heeft moeten stoppen omdat de gemeente weigerde zijn attest van immatriculatie te vernieuwen. Opnieuw stelt verzoeker via zijn werk in contact gekomen te zijn met

verschillende waarden en zienswijzen. Op grond van het bovenstaande, cumulatief genomen, meent verzoeker dat niet van hem kan verwacht worden dat hij zich kan aanpassen aan de huidige regels en voorschriften van de de facto-overheid. Hij zal zich om de voorgaande redenen niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de taliban kunnen onttrekken. Volgens verzoeker kan dan ook een vervolging worden aangenomen omwille van een toegedichte politieke overtuiging.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker onder meer dat *“er gesteld kan worden dat de machtsovername door de Taliban zelf en de gevolgen daarvan als een gedraging of handeling beschouwd kan worden die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt en verder beïnvloedt. De cijfers spreken duidelijk over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie vóór de machtsovername door de Taliban, maar die volledig ontspoord is sindsdien. [...] In deze omstandigheid moet de huidige Afghaanse de facto autoriteit als aansprakelijk worden beschouwd voor de totaliteit van de verergering van de situatie sinds de machtsovername. Het is namelijk pas ná de machtsovername dat de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet. [...] Gelet op al het voorgaande, kan er dus redelijkerwijze aangenomen worden dat het wel degelijk als gevolg van het beleid van de Taliban is dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, werden opgelegd. Naast de natuurlijke oorzaken, zoals droogte en andere natuurrampen, ligt dus het ontwrichtend beleid van de Taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis. [...] De huidige situatie is dus overwegend veroorzaakt door en het gevolg van de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende de facto regering als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet. De huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.”*

Aangaande de actuele veiligheidssituatie stelt verzoeker enkel dat hij zich het recht voorbehoudt om dit onderdeel van het middel tot aan het sluiten van de debatten verder uit te werken op vlak van de persoonlijke elementen en de volatiele veiligheidssituatie.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legde hij kopieën neer van zijn taskara, de taskara van zijn vader en de taskara van zijn broer. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verweerder. Evenmin wordt door verweerder betwist dat verzoeker afkomstig is uit het district Khwajaghar in de provincie Takhar.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban.

Wat betreft het vluchtrelaas kan verwezen worden naar het feitenrelaas zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing stelt verweerder evenwel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de taliban wordt vervolgd omwille van het feit dat hij zijn paternale neven (waaronder verschillende

talibs) bij de Afghaanse overheid heeft aangegeven, voor de moord op zijn vader en waarna twee neven (die geen talibs waren) werden gearresteerd door de voormalige overheid.

Hij baseert zich hiervoor onder meer op de volgende motieven:

- Drie neven waren actief bij de taliban, verweerder vindt het vreemd dat verzoeker niet weet wat ze precies deden voor de taliban. Verzoeker verklaart dat niet te weten, behalve dan dat ze vochten tegen de Afghaanse overheid; ook op het moment van het gehoor wist verzoeker niet wat ze nog doen voor de taliban en waar, al verklaarde hij wel dat ze nog actief zijn voor de taliban;
- Verzoeker verklaarde geen contact gehad te hebben met die neven, terwijl het zijn burens waren en de jongere neven bij verzoeker over de vloer kwamen;
- Verzoeker verklaarde dat broer A. sinds 2015 voor twee à drie jaar als soldaat in het nationale leger diende; volgens verweerder is de kennis over diens functie en werkzaamheden zeer summier; verzoeker wist wel dat zijn broer was gestationeerd in Laghman, Alishang en Dawlatshah, maar kende de taken niet, noch hoe hij in het leger terecht kwam, geen details over opleiding (wel dat de broer gedurende drie maanden een opleiding genoot in Kaboel);
- Neven waren op de hoogte van de job van zijn broer, de kleine broertjes speelden immers samen. Verweerder vindt het merkwaardig dat de familie niet voorzichtiger omsprong met gevoelige info en de kinderen ook op de hoogte waren van de job van broer A.;
- Verzoeker verklaarde dat zijn broer A. is gestorven tijdens zijn dienst in gevecht met taliban, volgens verweerder kan verzoeker daar geen doorleefde verklaringen over geven;
- Verweerder twijfelt aan verwantschap tussen verzoeker en de broer, er liggen geen foto's voor van verzoeker samen met die broer;
- Verzoeker verklaarde dat de neven eisten van de broer dat hij zou stoppen met zijn werk, broer A. gaf hier geen gevolg aan. Volgens verweerder is het vreemd dat de neven geen gevolg hebben gegeven aan die weigering van zijn broer om met zijn job te stoppen;
- Aanleiding vlucht: 3 jaar later: gastenverblijf van het huis van paternale oom wordt gebombardeerd door overheidsvliegtuig, net dan bijeenkomst van de taliban. Paternale neef A. en 13 andere taliban kwamen om. Volgens verweerder is de kennis gebrekkig, verzoeker wist niet door wie het bombardement werd uitgevoerd en verweerder vraagt zich af hoe de overheid wist dat op die locatie die bijeenkomst plaatsvond. Het bombardement gebeurde volgens de verklaringen op 80 m van zijn eigen huis, daarom zou verzoeker daar volgens verweerder meer moeten kunnen over vertellen;
- Verzoeker verklaarde dat zijn vader werd beschuldigd van het plaatsvinden van het bombardement omdat hij de buurman was en omdat zijn zoon bij het leger zat. Volgens verweerder is dat niet aannemelijk omdat de broer al drie jaar eerder was overleden, de connectie met de overheid zou niet duidelijk zijn;
- Volgens verzoeker werd vader meegenomen en 1,5 maand vastgehouden en na vrijlating, vijf dagen later is hij aan de verwondingen overleden. Volgens verweerder kan verzoeker geen concrete info daarover geven;
- Verweerder gelooft niet dat de vader vrij kwam na onderhandelingen met de dorpelingen, zonder de locatie van verzoeker te kennen;
- Verzoeker diende samen met maternale oom klacht in tegen de neven. Twee neven werden gearresteerd, maar waren niet bij de taliban, maar de twee neven die boer waren. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor dat hij alle namen had opgegeven van de neven, niet enkel van de neven bij de taliban, omdat hij het hele gezin wou straffen voor het overlijden van zijn vader en omdat die neven hadden gekookt voor de taliban. Verzoeker verklaarde dat de neven die wel bij de taliban waren, niet werden opgepakt omdat ze wapens hadden en overdag niet naar die plaats kwamen. Volgens verweerder is dat niet overtuigend;
- Na arrestatie van de twee neven, kwam een dreigbrief aan het adres van verzoeker om zijn klacht in te trekken. Volgens verweerder is dit raar omdat het aan verzoeker de kans gaf om te vluchten;
- 5 dagen later kwamen de taliban langs op zoek naar verzoeker, maar verzoeker kon vluchten naar het huis van de burens; verweerder vindt dat weer niet aannemelijk omdat volgens verweerder de taliban vroeger hadden moeten komen;
- Familie heeft nadien geen problemen meer ondervonden met de paternale neven, die neven gingen nooit meer langs, nochtans woont de familie nog steeds op hetzelfde adres bij de maternale oom. Verweerder acht dit vreemd omdat hun broers door de klacht van verzoeker werden gearresteerd. Het zou logisch zijn als de familie nog verder blijft lastig gevallen worden;
- Verzoeker weet niets te vertellen over wat er met de gearresteerde neven (boeren) is gebeurd, terwijl hij nog in contact staat met zijn familie volgens zijn verklaringen.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift zijn betoog beperkt tot het volharden in zijn verklaringen en de stelling dat verweerder zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft beoordeeld en onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf. Ook haalt verzoeker aan dat verweerder evenmin voldoende rekening heeft gehouden met de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit waarbinnen het leven van verzoeker zich afspeelde: er zijn standaarden, verwachtingspatronen, onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken kunnen verklaard of begrepen worden.

Hiermee heeft verzoeker zich niet de moeite getroost om concreet in te gaan op de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing. Zelfs al zou de Raad kunnen volgen dat verweerder vaak een subjectieve beoordeling heeft gemaakt van verzoekers verklaringen, dan nog komt het de Raad niet toe om dit zelf concreet en in detail uitgebreid te gaan toelichten en ontwikkelen. Hoe dan ook is de Raad er niet toe gehouden alle motieven van verweerder te onderschrijven.

De Raad kan verweerder wel volgen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker verklaarde geen contact te hebben met die neven, terwijl het zijn burens waren en de jongere neven bij verzoeker over de vloer kwamen. De Raad volgt dat de verwantschap met broer A. niet geheel duidelijk is omdat er geen foto van verzoeker en die broer wordt voorgelegd, maar er blijkt dat verzoeker zelf heeft verklaard dat de aanleiding voor de vlucht sowieso veeleer de gebeurtenis was die drie jaar na het overlijden van de broer heeft plaatsgevonden, zodat zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat de verwantschap met de broer A. wel aannemelijk zou zijn, dit nog niet kan volstaan voor het aannemen van een vervolgingsrisico op basis van de job van broer A.

Die gebeurtenis betreft het bombardement op het gastenverblijf van het huis van de paternale oom door een overheidsvliegtuig, terwijl er net dan een bijeenkomst was van de taliban. De paternale neef A. en 13 andere taliban kwamen om De taliban verdenken de vader van verzoeker ervan geklikt te hebben zodat het bombardement heeft plaatsgevonden op het ogenblik dat er een bijeenkomst was en dit omdat hij de buurman was en omdat zijn zoon bij het leger zat. De vader werd dan volgens verzoeker door de taliban anderhalve maand vastgehouden en bezweek enkele dagen na diens vrijlating aan diens verwondingen toegebracht door de taliban. Verzoeker verklaarde zijn neven te hebben aangegeven bij de toenmalige Afghaanse overheid, waardoor enkele neven zijn opgepakt en de andere verzoeker bedreigden. Dienaangaande merkt verweerder onder meer op dat de familie nadien geen problemen meer heeft ondervonden met de paternale neven die verzoeker bedreigden, ze gingen nooit meer langs, nochtans woont de familie van verzoeker nog steeds op hetzelfde adres bij de maternale oom. Verweerder acht dit terecht vreemd omdat de broers van de paternale neven door de klacht van verzoeker werden gearresteerd. Verder motiveert verweerder ook dat verzoeker niets weet te vertellen over wat er met de gearresteerde neven (boeren) is gebeurd, terwijl hij nog in contact staat met zijn familie. Die elementen kunnen de Raad overtuigen dat het relaas van verzoeker eerder ongeloofwaardig is, minstens dat er thans geen actuele gegronde vrees meer aannemelijk is omwille van die feiten.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen met betrekking tot die problemen op een aantal punten niet geloofwaardig zijn en verzoeker niets dienstig heeft aangevoerd om hier een ander licht op te werpen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Wat betreft verwestering, wijst de Raad op wat uit de door beide partijen voorgelegde informatie blijkt, meer bepaald dat er een negatief beeld bestaat onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten over mensen die Afghanistan verlieten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele

problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”. De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter niet steeds worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Anders dan verzoeker voorhoudt, neemt de Raad niet aan dat afdoende blijkt uit de door beide partijen voorgelegde info dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering zal worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verweerder doet niet anders besluiten. Ook alle rapporten waarnaar verzoeker verwijst laten geen andere beoordeling toe.

In concreto gaat verzoeker in het verzoekschrift in op de motieven die verweerder in de bestreden beslissing heeft weerhouden aangaande het risico voor terugkeerders en in het kader van verwestering.

Dienaangaande kan de Raad naar hetgeen hier supra in theorie over is gemotiveerd verwijzen. Verder wijst verzoeker in het verzoekschrift concreet op het feit dat hij jong is vertrokken uit Afghanistan (verzoeker stelt dat hij 22 jaar was), dat hij reeds meer dan twee jaar in België is, dat hij in maart 2021 vertrokken is, dus voor de machtsovername, zodat hij geen recente ervaring heeft met de Afghaanse traditionele manier van leven, en hij niet in staat zal zijn het spel te spelen omdat hij geen weet heeft van de lokale codes die nu in Afghanistan worden opgelegd. Volgens verzoeker werd hij niet goed gehoord dienaangaande en had men moeten peilen naar eventuele verandering van verzoeker door zijn jaren buiten Afghanistan. Verzoeker stelt in het verzoekschrift gehecht te zijn aan zijn vrijheid en dat hij zich niet zal kunnen vinden in autoritaire houding van de taliban. Verzoeker heeft gewerkt en spendeerde daardoor tijd met mensen van uiteenlopende culturen en is van een rurale afkomst.

De Raad volgt niet dat verzoeker tijdens het gehoor door verweerder niet goed werd gehoord. Niet alleen vroeg verweerder aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk of verzoeker alle redenen heeft gegeven waarom hij niet meer kan terugkeren, waarop verzoeker bevestigend antwoordde. Anderzijds blijkt dat wanneer de advocaat van verzoeker vervolgens een betoog had gehouden over de vrees voor vervolging omwille van verwestering, dit betoog werd vertaald voor verzoeker. Vervolgens vroeg verweerder *“vreest u iets t.a.v. taliban omwille van uw verblijf in Europa?”* waarop verzoeker *“nee”* antwoordde. In een dergelijke situatie verwacht de Raad niet, anders dan wat verzoeker aanvoert, dat verweerder teneinde aan zijn samenwerkingsplicht of zorgvuldigheidsplicht te voldoen, nog bijkomende vragen had moeten stellen. Het is duidelijk dat verzoeker, minstens op het ogenblik van het gehoor zijnde op 14 juni 2023, geen vervolging vreesde door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa, ondanks het tegenovergestelde betoog van diens advocate.

Op het ogenblik van het gehoor was verzoeker dus niet overtuigd dat het feit dat hij op 22-jarige leeftijd was vertrokken, dat hij op dat ogenblik iets meer dan een jaar in België was, dat hij was vertrokken voor de machtsovername en dus geen weet had van de lokale codes die in Afghanistan thans gelden en dat hij werkte met mensen van uiteenlopende culturen, redenen zouden zijn om een terugkeer te vrezen.

Vervolgens legde verzoeker wel nog een aanvullende nota neer met een ‘attestation de bonne conduite’ van de sociaal assistente van het opvangcentrum, waarin ze stelt dat verzoeker zich goed gedraagt, beleefd en hoffelijk is, actief, ingeschreven in een cursus Nederlands, interimwerk doet en een opvallende socio-economische integratie aantoonde; een aanbevelingsbrief bij “(...) VZW” waarin wordt gesteld dat verzoeker deelneemt aan de activiteiten bij die VZW als vrijwilliger en zijn hardwerkende natuur en attitude wordt bevestigd; een stuk met info over “(...)”, meer bepaald dat de organisatie enerzijds asielcentra bezoekt met “film screenings”, ze ook aan “home screenings” doen waarbij bij privépersonen films worden getoond in de huiskamer samen met nieuwkomers, er ook “cultural venues and cinemas” (met debatavonden) worden georganiseerd en het doel van de organisatie is om bruggen te bouwen tussen mensen met verschillende achtergronden; verder wordt een foto voorgelegd van een activiteit waarbij deelnemers accessoires mochten kiezen om een muziekinstrument mee te bouwen, foto’s van verzoeker in het uitgaansleven en interimcontracten.

Ook al kan de Raad vaststellen dat verzoeker bijgevolg zich goed gedraagt, heeft gewerkt als magazijnier en algemene arbeider, deelneemt aan activiteiten van (...), Nederlands wil leren, soms uitgaat en met mensen van verschillende culturele achtergronden in contact komt, dan nog ziet de Raad niet op welke wijze dit verzoeker in geval van terugkeer onder de negatieve aandacht van de taliban zal brengen, dermate dat voor hem een gegronde vrees voor vervolging moet worden aangenomen.

Ook voor de machtsovername was de taliban aanwezig in de regio waar zijn familie verblijft en verzoeker heeft nog een familiaal netwerk in Afghanistan, zijnde zijn maternale oom, een jongere broer en verschillende zussen. Zo de normen, regels en gebruiken in Afghanistan zijn verstrengd na de machtsovername, kan verzoeker niet volstaan met te verwijzen naar de machtsovername om te stellen dat hij er geen idee van heeft hoe hij met de taliban moet omgaan of zich te gedragen tegenover de Afghaanse samenleving. Van verzoeker kan, gelet op zijn leeftijd redelijkerwijze worden aangenomen dat hij matuur genoeg is en in staat zich vooraf te informeren over de gewijzigde regels en gebruiken en kan anticiperen op wat wel en niet aanvaardbaar is in het huidige Afghanistan.

Hieruit en uit zijn verklaringen hierover kan niet blijken dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd zou zijn in de zin dat hij de hier geldende waarden en normen zou hebben geïnternaliseerd. Zijn voor het overige algemeen betoog inzake de rechtspraak van de Raad, die deels betrekking heeft op verzoeken van niet-begeleide minderjarige verzoekers en de Eligibility Guidelines en de Guidance Note van het UNHCR, werpen geen ander licht op de voorgaande analyse van de Raad. De Raad erkent dat uit artikel 29, 1, c van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) blijkt dat voor

de UNHCR een specifieke rol is weggelegd en hij een toezichthoudende taak heeft in het kader van artikel 35 van het Verdrag van Genève, waardoor hij in elke fase van de procedure aan de bevoegde autoriteiten zijn zienswijze kan geven. Dan nog kan het niet volgen van de door verzoeker aangehaalde Guidance Note, -die oproept voorlopig niet over te gaan tot het vaststellen dat er geen nood is aan bescherming aangezien het volgens de UNHCR niet mogelijk is om dit met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen-, geen aanleiding geven tot de conclusie dat verweerder zijn zorgvuldigheidsplicht of samenwerkingsplicht heeft geschonden. Ook al dragen de richtlijnen van het UNHCR een groot gezag, dan nog zijn deze immers niet bindend.

Verder kan aangenomen worden dat verzoeker in contact is gekomen met vele andere culturen, opvattingen en waarden via zijn werk, het verblijf in het opvangcentrum en zijn andere activiteiten voor of met (...). Hieruit kan evenwel niet blijken dat dit als dusdanig een uiting zou zijn van een politieke of religieuze overtuiging en maakt hij evenmin aannemelijk dat de taliban en/of de lokale gemeenschap hiervan op de hoogte zouden zijn, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hem een politieke of religieuze overtuiging zou worden toegeschreven op grond van zijn activiteiten in België. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk, gelet op zijn maturiteit, leeftijd en familiaal netwerk, dat de aanpassingsmoeilijkheden die hij zou ervaren in Afghanistan dusdanig groot zouden zijn dat deze zouden resulteren in vervolging of ernstige schade.

Verzoeker wijst erop dat er sprake is van een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie en gaat zelf uitgebreid in op oude info of deels dezelfde info als verweerder en deels andere rapporten. De Raad wijst er op dat bij de gedane beoordeling door verweerder en de Raad hierboven, rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder concreet aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Verzoekers betoog kan dan ook niet anders doen besluiten. Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker zich niet de moeite heeft getroost om concreet en op gedetailleerde wijze in te gaan op de talrijke motieven van verweerder die stelde dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker ook niet concreet aannemelijk op basis van de aangevoerde elementen na zijn gehoor dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Met betrekking tot de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Het betoog in het verzoekschrift dat het arrest M'bodj over een fundamenteel verschillende situatie handelt dan de huidige situatie in Afghanistan, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de sociaaleconomische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het voormelde arrest in casu naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de EUAA "Country Guidance" van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire sociaal-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 111). Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in voormeld arrest. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest Sufi en Elmi nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in dit arrest werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat hulporganisaties restricties worden opgelegd maar niet dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het internationale sanctieregime verregaande gevolgen heeft gekend voor het vermogen om het hoofd te bieden aan de precaire humanitaire en socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking.

Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en sociaal-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad benadrukt dat in casu uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel wel worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten,

enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft

van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Takhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en van de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023.

Aangaande de actuele veiligheidssituatie stelt verzoeker enkel dat hij zich het recht voorbehoudt om dit onderdeel van het middel tot aan het sluiten van de debatten verder uit te werken op vlak van de persoonlijke elementen en de volatiele veiligheidssituatie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker voor het sluiten van de debatten niets nieuws aangaande de algemene veiligheidssituatie heeft voorgelegd. De nieuwe elementen in de aanvullende nota heeft hij enkel betrokken op/bij het betoog aangaande verwestering, dat supra niet werd aangenomen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker heeft eveneens de schending aangevoerd van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, hij heeft dit onderdeel van het enig middel niet toegelicht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er is ook geen beoordelingsfout aangetoond.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoeker wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES